

ΜΕΛΟΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΓΕΩΡΓΙΟΥ Δ. ΦΕΞΗ

ΙΩΣΗΦ ΒΕΡΔΗ

ΧΟΡΟΣ ΠΡΟΣΩΠΙΔΟΦΟΡΩΝ

(UN BALLO IN MASCHERA)

Μελόδραμα εις 4 πράξεις

Στίχοι Φ. ΠΙΑΒΕ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ Δ. ΦΕΞΗ

1905

ΜΕΛΟΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΓΕΩΡΓΙΟΥ Δ. ΦΕΞΗ

ΙΩΣΗΦ ΒΕΡΔΗ

ΧΟΡΟΣ ΠΡΟΣΩΠΙΔΟΦΟΡΩΝ

(UN BALLO IN MASCHERA)

Μελόδραμα εις 4 πράξεις

Στίχοι Φ. ΠΙΑΒΕ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ Δ. ΦΕΞΗ
1905

Π Ρ Ο Σ Ω Π Α

ΡΙΧΑΡΔΟΣ, κόμης τοῦ Βάρδικ, διοικητῆς
τῆς Βοστώνης.

ΡΕΝΑΤΟΣ, κρεολός, γραμματεὺς του

ΑΜΕΛΙΑ, σύζυγος τοῦ Ρενάτου

ΟΥΛΡΙΚΑ, μάγισσα μαύρη

ΟΣΚΑΡ, ἀκόλουθος τοῦ Ριχάρδου

ΣΙΑΒΑΝΟΣ, ναύτης

ΣΑΜΟΥΗΛ)
ΤΩΜ) ἐχθροὶ τοῦ Ριχάρδου

ΕΙΣ δικαστῆς

ΕΙΣ ὑπηρέτης

Ὁξύφωνος

Βαρύτονος

Ἐψιφώνος

Βαρύφωνος

Ἐψιφώνος

Βαθύφωνος

Βαθύφωνος

Βαθύφωνος

Ὁξύφωνος

Ὁξύφωνος

Βουλευταί, ἀξιωματικοί, ναῦται, φύλακες, ἄνθρωποι τοῦ
λαοῦ, γυναῖκες, εὐπατρίδαι, συνωμότες,
προσωπιδόφοροι κτλ.

ΧΟΡΟΣ ΠΡΟΣΩΠΙΔΟΦΟΡΩΝ

Θεαματικώτατον καὶ δημοφιλέστατον μελόδραμα.—Ἡ μουσικὴ τοῦ εἶνε μία ἀπὸ τὰς καλλιτέρας ἐξ ὧσων συνέθεσεν ὁ Βέρδης, γλυκυτάτη καὶ γεμάτη ἀπὸ ἔμπνευσιν καὶ πρωτοτυπίαν. Ὅταν τὸ μελόδραμα τοῦτο παρεστάθη διὰ πρώτην φοράν κατὰ τὸ 1859 εἰς τὸ θέατρον τοῦ Ἀπόλλωνος, εἰς τὴν Ρώμην, ἡ ἐπιτυχία του δὲν ἦτο τόσον θριαμβευτικὴ ὅσον ἡ τοῦ «Ριγολέττου» ἢ τοῦ «Τροβατόρε»· καὶ τοῦτο ὄχι διότι ἔπταιε τὸ ἔργον, ἀλλὰ διότι δὲν κατώρθωσεν ὁ ἄλλως λαμπρὸς τενόρος Μάριος νὰ τὰ βγάλῃ πέρα ἕως τὸ τέλος μὲ τὸν δύσκολον καὶ κοπιαστικὸν ρόλον τοῦ Ριχάρδου, τὸν ὁποῖον ὁ Βέρδης εἶχε γράψῃ διὰ τὸν ἰσχυρὸν λάρυγγα τοῦ Φρακκίνη.

Τὸ μελόδραμα συνετέθη ἐπὶ στίχων τοῦ λιμπρεττίστα Φ. Πιάβε, ὅστις ἐδανείσθη τὴν ὑπόθεσιν ἀπὸ τὸν «Γουσταῦον Γ'» τοῦ Γάλλου δραματικοῦ συγγραφέως Σκριβ, μετατοπίσας τὴν ὑπόθεσιν εἰς Βοστώνην τῆς Ἀμερικῆς. Τὸ κείμενον τοῦ Σκριβ, τὸ ὁποῖον φέρει ἐπίσης τὸν ὑπότιτλον «Χορὸς Προσωπιδοφόρων» καὶ τοῦ ὁποῖου ἡ ὑπόθεσις ὑπόκειται εἰς τὴν Σουηδίαν, ἐχρησίμευσεν εἰς τὸν Γάλλον μουσουργὸν Ὁμπέρ διὰ νὰ συνθέσῃ ἐπ' αὐτοῦ λαμπρὰν μουσικὴν, ἐρχομένην ἴσως πρὸς τὴν τῆς «Βωβῆς τῶν Περσικῶν». Ἄλλ' ἐκ τοῦ γαλλικοῦ μελοδράματος δὲν ἐπιζῆ σήμερον πρὸς τὸ μπαλλέττο τῆς πέμπτης του πράξεως, τὸ ὁποῖον θεωρεῖται ὡς ἀριστούργημα εἰς τὸ εἶδός του. Εἰς τὸ ἰταλικὸν μελόδραμα ἂν ἐναντίας μπαλλέτο δὲν ὑπάρχει· δύναται τις δὲ νὰ εἴπῃ ὅτι τὸ μελόδραμα εἶνε ἀσυνεπὲς πρὸς τὸν τίτλον του : εἰς τὸν «Χορὸν τῶν Προσωπιδοφόρων» κανεὶς δὲν χορεύει. Ἀρκεῖ διὰ τοὺς θιασώτας τῆς ἰταλικῆς μουσικῆς ἡ γλυκύτης τῶν μελωδιῶν του, καὶ δὲν ὑπάρχουν χεῖλη, τὰ ὁποῖα κατὰ τὴν ἔξοδον ἐκ τοῦ θεάτρου δὲν προσπαθοῦν νὰ ὑποτονθάρισουν τὴν περιχάλητον μὲλωδιάν τοῦ βαρυτόνου «Eritu...» ἢ τὰ τραγουδῆματα τοῦ ἀκολούθου Ὁσκάρο, τὸ μέρος τοῦ ὁποῖου εἶνε γραμμικὸν διὰ φωνὴν ἑλαφροῦς ὑψιφώνου.

Ἴδου τί διαδραματίζεται εἰς τὸν «Χορὸν τῶν Προσωπιδοφόρων» :

ΠΡΑΞΙΣ ΠΡΩΤΗ

Κατὰ τὰ τέλη τῆς δεκάτης ἑβδόμης ἑκατονταετηρίδος, πρὶν ἀκόμῃ ἐκραγῆ ἡ μεγάλη ἐπανάστασις τῶν βορειαμερικανικῶν χωρῶν κατὰ τῆς ἀγγλικῆς ἐξουσίας, Ἕγγλος διοικητὴς τῆς πολιτείας Βοστώνης ἦτο ὁ Ριχάρδος, κόμης τοῦ Βόρβικ, νέος καὶ ἱπποτικώτατος εὐπατρίδης, ἀφοβὸς καὶ ἀτρόμητος, ἀλλ' ἀγαπῶν ὑπὲρ πᾶν ἄλλο τὸν ἔρωτα καὶ τὰς διασκεδάσεις καὶ τὰς περιπετείας.

Γραμματεὺς του εἶνε ὁ ἀποικογενὴς Ρενάτος, ὁ σύζυγος τῆς Ὠραίας Ἀμελίας, πρὸς τὴν ὁποίαν ὁ Ριχάρδος αἰσθάνεται σφοδρὸν ἔρωτα. Ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνη ἔλκεται πρὸς αὐτὸν μὲ ἀσθημα ἀκατανίκητον. Ἀνταγαπῶνται, χωρὶς νὰ ἐκμυστηρευθοῦν τὸν ἔρωτά των, ὅστις μένει ἀκόμῃ ἀγνὸς πάσης ἐνόχου σχέσεως, τὴν στιγμὴν καθ' ἣν αἰρεταὶ ἡ αὐλαία...

Εἰς μίαν αἰθουσαν τοῦ ἀνακτόρου τοῦ διοικητοῦ εὐρίσκονται ἕνα πρῶτῳ συνηθροισμένοι διάφοροι βουλευταὶ, εὐπατρίδαι, ἄνθρωποι τοῦ λαοῦ, ἀξιωματικοί, ἀναμένοντες τὴν ἐμφάνισιν τοῦ Ριχάρδου, ὅστις ἀναπαύεται ἀκόμῃ εἰς τὰ ἰδιαιτέρα δώματά του. Μεταξὺ αὐτῶν εἶνε καὶ οἱ δυσηρεστημένοι, οἱ καταδοκούντες τὴν εὐκαιρίαν διὰ ν' ἀπαλλαχθοῦν, ἔστω καὶ δι' ἐγκλήματος, ἀπὸ τὸν Ἕγγλον διοικητὴν ἀρχηγοὶ δὲ τῶν δυσηρεστημένων τούτων εἶνε ὁ Σαμουὴλ καὶ ὁ Τάμ, οἱ ὅποιοι ἐπίσης παρευρίσκονται εἰς τὴν πρῶτὴν ὑποδοχὴν.

Ὁ ἀκόλουθος Ὁσκάρ τοῦ κόμητος διοικητοῦ προαγγέλλει τὴν ἔλευσίν του. Καὶ μετ' ὀλίγον ἔρχεται ὁ Ριχάρδος, λαμβάνει τὰς ἀναφοράς, χαιρετᾷ ὅλους καὶ καλὰς λέξεις ἀπευθύνει πρὸς αὐτούς: — Τότε μόνον εἶνε Ὠραία ἡ ἐξουσία, ὅταν σφογγίζει τὰ δάκρυα τῶν ὑπηκόων, ὅταν ἀποβλέπει πρὸς τὴν ἀδιάφορον δόξαν.

Ἀλλὰ δὲν λησμονεῖ ὁ διοικητὴς καὶ τὰς κοσμικὰς του ὑποχρεώσεις. Πρόκειται νὰ δώσῃ χορὸν. Καὶ ὁ Ὁσκάρ τῷ ὑποβάλλει τὸν κατάλογον τῶν καλεσμένων. Μεταξὺ αὐτῶν εἶνε καὶ τῆς Ἀμελίας τὸ ὄνομα, εἰς τὴν θέαν τοῦ ὁποίου σκιρτᾷ ἡ καρδιά τοῦ Ριχάρδου, καὶ τρυφερὰς λέξεις προφέρουν τὰ χεῖλη του. Ἡ ψυχὴ του λησμονεῖ πᾶν ἀξίωμα, πᾶσαν ἐξουσίαν: διότι—

La rivedrà nell'estasi	Θὰ τὴν ἰδῆ ἀχνόλευκη
Raggiante di pallore...	Μὲ τὰ λαμπρά της κάλλη...
E qui suonar d' amore	Κ' ἐδῶ θὰ ἠχήσῃ πάλι
La sua parola udrà.	Μιὰ ἐρωτικὴ λαλιά.
O dolce notte, scendere	Ἦ γλυκεῖὰ νύχτα, τὰστρά σου
Tu puoi gemmata a festa;	Κι' ἂν στείλῃς στὸ χορὸ μου,
Ma la mia stella è questa,	Ποιὸ ὠραῖο τὸ δικό μου
Questa che il ciel non ha!	Μοῦ λάμπει στὴν καρδιά.

Ζητεῖ νὰ μείνῃ μόνος του καὶ νὰ ἐργασθῆ. Ἀποσύρονται ὅλοι καὶ εἰσέρχεται ὁ πιστὸς φίλος καὶ γραμματεὺς του Ρενάτος. Τὸν βλέπει σκυθρωπὸν καὶ περιλυπὸν, καὶ ζητεῖ νὰ μάθῃ τὴν αἰτίαν. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Ριχάρδος ταράσσεται καὶ δὲν ἀπαντᾷ, ὁ Ρενάτος :

— Γνωρίζω ἐγὼ τὴν αἰτίαν ! λέγει. Μία συνωμοσία τὴν ζωὴν σου ἀπειλεῖ, καὶ δὲν εἶσαι ἀσφαλὴς ἐδῶ.

— Ἄ ! αὐτὸ εἶνε ; — ἀναφωνεῖ πλήρως χαρᾶς ὁ διοικητής, διότι ἐφοβήθη μὴπως ὁ Ρενάτος, ἔμαθε τίποτε διὰ τὸν κρυφὸν ἐρωτὰ του. — Ἄλλο δὲν γνωρίζεις ;

— Ἄν θελῆς ν' ἀκούσῃς τὰ ὀνόματα τῶν συνωμοστῶν...

— Περιττόν... τοὺς περιφρονῶ.

— Ἐγὼ ὅμως ἔχω καθῆκον νὰ τὰ ἀποκαλύψω.

— Σιώπα ! μὴ μὲ ἀναγκάσῃς νὰ μολύνω τὰς χεῖράς μου μὲ αἷμα. Τῶν φίλων μου ὁ ζῆλος ἄς μὲ φυλάττῃ πάντοτε καὶ ὁ Θεὸς ἄς μὲ προστατεύῃ.

Ἐπιμένει ὅμως ὁ Ρενάτος λέγων :

Alla vita che t'arride	Τὴ ζωὴ σου ποῦ ἡ Δόξα
Di speranze e gloria piena,	Μὲ θριάμβους στεφανώνει,
D'altre mille e mille vite	Μ' ἄλλες ἄπειρες ἡ Μοῖρα
Il destino s'incatena !	Ζωῆς πάντα θὰ ἐνώνῃ !
Nel tuo cuore il genio palpita	Εἶνε στῦλος τῆς πατρίδος μας
Del tuo splendido avvenir !	Ἡ γενναία σου ψυχὴ !

« Δι' αὐτὸ πρέπει νὰ προσέχῃς τὴν ζωὴν σου. Θὰ εἶνε ἄρα γε πάντοτε κλειστός ὁ δρόμος εἰς τὰ προδοτικὰ ἐγχειρίδια, διότι ἔχεις ἀσπίδα τὴν ἀγάπην τῶν πιστῶν σου ; Τὸ μίσος εἶνε γοργότερον ἀπὸ τὴν ἀγάπην καὶ πρόσχε !... »

Νέα διοικητικὴ μέριμνα διὰ τὸν Ριχάρδον. Ὁ Ὄσκαρ εἰσάγει τὸν ἀρχιδικαστὴν τῆς Βοστώνης, ὅστις τῷ ὑποβάλλει πρὸς ὑπογραφὴν διάταγμα περὶ ἐξορίας μιᾶς μαύρης μαγίσσης, τῆς Οὐλρίκας. Ἄλλ' αὐτὴ εἶνε δημοφιλεστάτη ὅλος ὁ κόσμος, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, συρρέουν εἰς τὴν κατοικίαν τῆς καὶ τὴν συμβουλευνται—ὡς βεβαιώνει ὁ Ὄσκαρ, ὅστις συνηγορεῖ περὶ αὐτῆς περιγράφων τὰ μαγικά τῆς :

Volta la terrea	Στρέφει τὸ μέτωπον
Fronte alle stelle	Τάττρα ἀγναντεύει,
Come sfavilla	Λάμπουν τὰ μάτια,
La sua pupilla,	Ὅταν μαντεύη
Quando alle belle	Γιὰ τὲς κοπέλλες
Il fin predice	Ἄν οἱ ἐρασταὶ τῶν
Mesto o felice	Πιστὰ ἀγαποῦνε
Dei loro amor !	Ἡ τὲς γελοῦν !
Ed è con l'Erebo	Καὶ πάντα οἱ λόγοι τῆς
D'accordo ognor.	Σωστοὶ θὰ βγοῦν.

— Λοιπὸν ; τί κακὸ κάμνει ἡ μαγίσσα ; Ἀθωώσατέ την !— λέγει ὁ Ὄσκαρ.

— Καταδικάσατέ την ! ἐπιμένει ὁ ἀρχιδικαστής.

Μεταξὺ δύο ἀντιθέτων γνωμῶν εὐρισκόμενος ὁ Ριχάρδος, λαμβάνει ἀπρόοπτον ἀπόφασιν. Διατάσσει νὰ εἰσαχθοῦν εἰς τὴν αἴθουσαν οἱ ἀξιωματικοὶ του καὶ οἱ λοιποὶ εὐπατρίδαι, καὶ λέγει πρὸς αὐτούς :

— Κύριοι, σήμερον σὰς προσκάλω εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Οὐλρίκας, ἀλλὰ μὲ ἄλλο ἔνδυμα. Θὰ εἶμαι κ' ἐγὼ ἐκεῖ, καὶ θὰ διασκεδάσωμεν.

— Δὲν εἶνε φρόνιμος αὐτὴ ἡ σκέψις ! παρατήρησ' ὁ Ρενάτος.

— Ἐγὼ τὴν εὐρίσκω ἐξαιρετον, πολὺ διασκεδαστικὴν, ἀντιλέγει ὁ Ὄσκαρ.

— Νὰ μοῦ ἐτοιμάσης λοιπὸν μίαν ἐνδυμασίαν ψαρά, παραγγέλλει εἰς τὸν ἀκόλουθόν του ὁ διοικητής.

Ὁ Σαμουήλ, ὁ Τὼμ καὶ οἱ ὁμόφρονές των χρίζουν διὰ τὴν τρελλὴν αὐτὴν ἀπόφασιν τοῦ διοικητοῦ. Ἴσως εὔρουν τὴν εὐκαιρίαν

ἔκει, εἰς τὸ ἄντρον τῆς μαγίσσης, ἐν μέσῳ τῆς συρροῆς τοῦ πλήθους, νὰ τὸν δολοφονήσουν.

— Λοιπόν, κύριοι, εἰς τὰς τρεῖς σὰς περιμένω, εἰς τὸ ἄντρον τῶν χρησμῶν...

— Σύμφωνοι ! εἰς τὰς τρεῖς.

Καὶ φεύγου ὅλοι διὰ νὰ ἐτοιμασθοῦν διὰ τὴν πρωτότυπον αὐτὴν διασκέδασιν.

ΠΡΑΞΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

Ἦς προηγηθῶμεν εἰς τὴν κατοικίαν τῆς μαγίσσης

Εἰς τὸ τζάκι εἶνε ἀναμμένη ἡ φωτιά, καὶ ἡ μαγικὴ χύτρα βράζει ἐπάνω εἰς ἕνα τρίποδα. Εἰς τὸ μέσον τοῦ δωματίου εὕρισται μία παλαιὰ τράπεζα, οἱ τοῖχοι εἶνε στολισμένοι με ἀλλόκοτα σύμβολα καὶ σκεύη, μία θύρα μυστικὴ καὶ κλειστὴ φαίνεται ἀπ' ἐδῶ, ἄλλη ἀπ' ἐκεῖ, καὶ μόνον πρὸς τὸ βάθος εἶνε ἀνοιχτὴ ἡ θύρα τῆς εἰσόδου, παρὰ τὴν ὁποίαν ἀνοίγει ἕν μεγάλον παράθυρον. Κόσμος πολὺς, ἄνδρες καὶ γυναῖκες εἶνε συνηθρισμένοι παρὰ τὴν εἴσοδον καὶ περιμένουν σειρὰν διὰ νὰ μάθουν τὴν τύχην των, ἐνῶ ἡ μάγισσα κάμνει τὰς μαγικὰς ἐπικλήσεις τῆς πρὸς τὸν Σατανᾶν :

— Θεὲ τῆς ἀθύσσου, πρόφθασε ἀρθῆς ἀπὸ τὸν Ἄδην· κ' ἔμπα μέσα στὸ σπίτι μου χωρὶς τοὺς κεραινοὺς σου. Ἡ κουκουβάγια ἔσκουξε στὴ στέγη τρεῖς φορές—ἡ σαλαμάνδρα ἔσφύριξε τρεῖς φορές στὴ φωτιά—κι' ἀπὸ τοὺς τάφους ἄκουσα τρεῖς στεναγμοὺς ἐγώ...

Ἐνας ψυχρὸς διασχίζει τὸ πλῆθος. Εἶνε ὁ Ριχάρδος, ὅστις φθάνει πρῶτος εἰς τὸν τόπον τῆς συνεντεύξεως.

— Πίσω, χωριάτη !—τοῦ φωνάζουν ὅλοι.

Καὶ ὁ Ριχάρδος ἀπομακρύνεται γελῶν, ἐνῶ ὅλον τὸ δωμάτιον τῆς μαγίσσης φωτίζεται με μυστηριώδεις ἀνταυγείας ἀπὸ τὸ τζάκι. Ὁ Σατανᾶς εἰσήκουσε τὴν ἐπικλήσιν τῆς Οὐλρίκας :

— Τώρα πλέον τίποτε δὲν ἔμπορεῖ νὰ κρυφθῆ ἀπὸ τὸ βλέμμα μου !—ἀναφωνεῖ ἡ μάγισσα, καὶ κτυπῶσα με τὸν πόδα τῆς τὸ ἔδαφος ἐξαφανίζεται.

— Ζήτη ἡ μάγισσα!—φωναῖζον ὄλοι.

— Σιωπή, σιωπή!—ἀκούεται ἡ φωνὴ τῆς μαγίσσης ἐκ τῶν ἐγκάτων τῆς γῆς.

Ἐν ἐπεισόδιον νόστιμον συμβαίνει τότε. Διαγκωνίζων τὸ πλῆθος προβαίνει εἰς αὐτῆς, ὁ Σιλβάνος.

— Κάμετέ μου τόπον, θελω νὰ μάθω τὴν τύχην μου. Εἶμαι δουλευτῆς τοῦ Κόμητος, καὶ τοῦτο πολλὰς φορὰς ἐκινδύνευσα τὴν ζωὴν μου πρὸς χάριν τοῦ· ἀλλὰ ἐπέρασαν δεκαπέντε χρόνια τοῦ ζῶστί φτώχεια περιμένοντας προβιβασμό, καὶ τίποτε δὲν βλέπω.

— Τί ζητεῖς;—τὸν ἐρωτᾷ ἐμφανίζομένη ἐκ νεοῦ ἡ μάγισσα.

— Τί τύχη μὲ περιμένει διὰ τὸ αἷμα τοῦ ἔχουσα ἕως τώρα.

— Εὐγε! ὀμιλεῖ ὡς καλὸς στρατιώτης!—σκέπτεται ὁ Ριχάρδος, τοῦ ὁποίου ἐκινήθη τὸ ἐνδιαφέρον.

— Δώσέ μου τὸ χέρι σου, λέγει ἡ μάγισσα! θὰ εὐτυχῆσῃς καὶ θὰ πλουτήσῃς πολὺ γρήγορα...

Ὁ Ριχάρδος βγάζει τότε ἀπὸ τὴν τσέπην του ἕνα κύλινδρον χρυσῶν νομισμάτων καὶ κάτι γράφει ἐπάνω.

— Ἀστειεύεσθε; λέγει ὁ Σιλβάνος.

— Πήχαινε εὐχαριστημένος, τῷ ἀπαντᾷ ἡ μάγισσα.

— Δὲν εἶνε δυνατόν νὰ λέγῃ ψέμματα!—προσθέτει ὁ ψαρᾶς, ὅστις, χωρὶς νὰ τὸν ἐνοήσῃ ὁ Σιλβάνος, τοῦ βάζει εἰς τὴν τσέπην τὸν κύλινδρον.

— Ἡ καλὴ προφητεία χρειάζεται πληρωμὴν, λέγει ὁ Σιλβάνος, καὶ ψάχνων εἰς τὴν τσέπην του εὐρίσκει τὸν κύλινδρον.

Τὸν κυττάζει, καὶ διαβάζει τὰ γράμματα: «Ὁ Ριχάρδος πρὸς τὸν ἀγαπητόν του ἀξιωματικὸν Σιλβάνον».

— Καλέ... δὲν ὄνειρεύομαι! λίρες καὶ βαθμὸ μαζί!—ἀναφωνεῖ πλήρης χαρᾶς, ἐνῶ ὄλοι οἱ παριστάμενοι ζητωκραυγάζουν ὑπὲρ τῆς μαγίσσης.

Ἄλλὰ κάποιος κυτᾷ εἰς τὴν μικρὰν μυστικὴν θύραν. Ἄνοίγει ἡ Οὐλρίκα, καὶ εἰσέρχεται ἕνας ὑπηρέτης. Τὸν ἀναγνωρίζει ὁ Ριχάρδος ἀπὸ τὴν στολὴν καὶ κρυφακούει:

— Ἡ κυρία μου, λέγει ὁ ὑπηρέτης εἰς τὴν μάγισσαν, περιμένει ἀπ' ἔξω, καὶ σὲ παρακαλεῖ νὰ τὴν ἰδῆτε καὶ νὰ τὴν ἀκούσετε χωρὶς νὰ εἶνε παρὼν ἄλλος κανεὶς.

— Περιέργον! ἡ Ἀμέλια!—διαλογίζεται ὁ Ριχάρδος.

Ἄποπέμπει ὄλους τότε ἡ μάγισσα, λέγουσα ὅτι θέλει νὰ μείνῃ

μόνη διὰ νὰ προετοιμάσῃ τὰς μαγανείας τῆς. Ἐξέρχονται ὅλοι, καὶ μόνος ὁ ψευδοφάρμακός Ριχάρδος κρύπτεται καὶ βλέπει εἰσερχομένην τὴν Ἀμέλιαν.

Εἶνε καταταραχμένη καὶ τρέμει ἡ Ἀμέλια, πλήρης δὲ συγκινήσεως λέγει εἰς τὴν μάγισσαν ὅτι ὀλέθριος ἔρωσ τὴν κυριεύει, ὅτι θελεῖ νὰ τὸν ἀποσπάσῃ ἀπὸ τὰ στήθη τῆς, νὰ λησμονήσῃ...

Ἡ καρὰ τοῦ Ριχάρδου δὲν περιγράφεται. Αὐτὸν ἔννοεῖ, αὐτὸν ἀγαπᾷ ἡ Ἀμέλια, ἀλλὰ δὲν θελεῖ νὰ ὑποκύψῃ εἰς τὸ ἔνοχον πάθος!

— Ἡμπορεῖ νὰ σὰς δοθῇ ἡ λήθη. ἀπαντᾷ ἡ μάγισσα. Γνωρίζω ἐγὼ ἓνα μαγικὸ βότανο, τὸ ὁποῖον ἀνανεώνει τὴν καρδίαν. Ἀλλὰ ὅποιος τὸ ἔχει ἀνάγκην, πρέπει νὰ τὸ κόψῃ μόνος του μὲ τὸ χεῖρ του, τᾶγρια μεσάνυχτα. Εἶνε φοβερός ὁ τόπος ὅπου φυτρώνει... Ἄν τολμᾶτε νὰ πᾶτε ἐκεῖ...

— Θὰ ὑπάγω, ὅπου καὶ ἂν εἶνε!

Καὶ ἡ μάγισσα ἀποκαλύπτει εἰς τὴν τρέμουσαν Ἀμέλιαν, ὅτι τὸ βότανον ἐκεῖνο φύεται καὶ ἀνέρπει εἰς τοὺς στύλους τῆς ἀγχόνης, ὅπου κρεμοῦν τοὺς καταδίκους, εἰς μίαν ἔρημον πλατείαν, εἰς τὰ περίχωρα τῆς πόλεως.

Τρέμει καὶ φρίττει ἡ Ἀμέλια.—Ἄλλ' ἀφοῦ αὐτὸ εἶνε τὸ καθήκον μου, θὰ εὕρω τὴν δύναμιν νὰ τὸ κάμω—λέγει,—καὶ ἀπόψε μάλιστα!

— Ἔχε θάρρος! τῆς ἀπαντᾷ ἡ μάγισσα,—μὲ τὸ φάρμακον τοῦ θὰ βράσω ἐγὼ ἀπὸ τὰ χόρτα ἐκεῖνα θὰ πῆγῃ τὴν λήθην τῶν βασάνων σου!

Φωναὶ ἀκούονται ἔξωθεν. Νέοι πελάται ζητοῦν νὰ εἰσελθουν. Καὶ ἀπέρχεται ἡ Ἀμέλια, ἐνῶ ὁ Ριχάρδος λαμβάνει τὴν ἀπόφασιν νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ κρυφίως τὴν νύκτα εἰς τὸν ἀπαίσιον ἐκεῖνον τόπον, διὰ νὰ τὴν προστατεύσῃ ἀπὸ πάντα ἀπρόσπτον κίνδυνον.

Ἡ Οὐλρίκα ἀνοίγει τὴν μεγάλην θύραν· εἰσερχονται μετρημμένοι μὲ ἀλλοκότους ἐνδυμασίας οἱ καλεσμένοι τοῦ Ριχάρδου, ὁ Ὄσκαρ, ὁ Τῶμ καὶ Σαμουήλ καὶ οἱ ἀκόλουθοί των, οἱ ἀξιωματικοὶ καὶ οἱ εὐπατρίδαι, καὶ μὲ πολὺν θόρυβον φαναζοῦν εἰς τὴν μάγισσαν ν' ἀναβῇ εἰς τὸν τρίποδα καὶ νὰ προφητεύσῃ. Ζωηρότερος ἀπὸ ὅλους εἶνε ὁ Ριχάρδος, ὅστις ὑποκρινόμενος ἐπιτηδεύεται

τὸν ψαρεῖν, προσκαλεῖ τὴν μάγισσαν μὲ νόστιμα πειράγματα νὰ του εἰπῇ τὴν τύχην του.

— Προσεῖχτε νὰ μὴ μετανοήσετε, ὅταν ἀκούσετε τὴν τύχην περιμένει τὸν καθένα σας! — ἀπαντᾷ σοβαρῶς ἡ μάγισσα εἰς τοὺς εὐθύμους ἐπισκέπτας της.

Πρῶτος ἀπὸ ὅλους τείνει τὴν δεξιάν ὁ Ριχάρδος.

— Εἶνε χέρι μεγάλου ἀνθρώπου αὐτό, ἀνθρώπου ποῦ ἔζησεν ὑπὸ τὸ ἄστρον τοῦ Ἄρεως...

— Ἀληθινὰ ὀμιλεῖ! φωνάζει ὁ Ὄσκαρ.

— Δυστυχημένε! ἀνακραῖζει κατόπιν ἡ μάγισσα, ἀπομακρυνομένη ἀπὸ τὸν Ριχάρδον. Πήγαινε... ἄφησέ με... μὴ μ' ἐρωτᾷς περισσότερα.

Ἐπιμένει ἐκεῖνος. Τὴν παρακαλεῖ, τὴν ἱκετεύει, τὸ ἀπαιτεῖ ἐπὶ τέλους. Ἀναγκάζεται ἡ μάγισσα νὰ ὀμιλήσῃ:

— Λοιπὸν, γρήγορα θ' ἀποθάνῃς!

— Ἄν εἰς τὸ πῆδιον τῆς τιμῆς, σ' εὐχαριστῶ.

— Ὅχι... ἀλλὰ ἀπὸ τὸ χέρι ἐνὸς φίλου σου. Ἔτσι εἶνε γραμμένο ἐδῶ ἐπάνω...

Κατάπληκτοι μένουσιν ὅλοι καὶ σιωπηλοί. Καὶ μόνος ὁ Ριχάρδος δὲν πιστεύει καὶ ἀναφωνεῖ:

È scherzo od è follia

La sua profezia:

Ma come fa da ridere

La lor credulità!

Ἄστεϊο ἢ τρέλλα εἶναι

Αὐτὴ ἡ προφητεία:

Μὰ πόσο ἡ εὐπιστία των

Μὲ κάμνει καὶ γελῶ!

— Ἀλλὰ ἐσεῖς, κύριοι, δὲν γελᾶτε, δὲν τολμᾶτε νὰ γελᾶσετε μὲ τὰ ἀπαισία λόγια μου, λέγει ἡ Οὐλρίκα, διαβαίνουσα μεταξὺ τοῦ Τῶμ καὶ τοῦ Σαμουήλ.

Ἀνησυχοῦν καὶ ταράσσονται οὗτοι. — Μήπως ἡ μάγισσα ἐμάντευσεν ὅτι αὐτοὶ σχεδιάζουν νὰ τὸν δολοφονήσουν;

— Τελείωσε τὴν προφητείαν σου! Ποῦτος θὰ εἶνε ὁ φονεὺς μου; ἐρωτᾷ ὁ Ριχάρδος.

— Ἐκεῖνος ποῦ θὰ σοῦ σφίξῃ πρῶτος τὸ χέρι σήμερον.

— Πολύ κλάζ... Ποῖος λοιπὸν ἀπὸ σᾶς θὰ ἀποδείξῃ ψευδῆ τὴν προφητείαν; — λέγει ὁ Ριχάρδος καὶ τείνει πρὸς τοὺς περίξ ἰσταμένους τὴν δεξιάν.

Ἄλλὰ κανεὶς δὲν τολμᾷ νὰ τὴν ἐγγίσῃ.

Ἄϊρνης εἰσέρχεται βιαστικῶς ὁ Ρενάτος, ἀναγνωρίζει τὸν φίλον του καὶ σπεύδων πρὸς αὐτὸν τοῦ σφιγγεῖ τὸ χερί.

— Αὐτός! ἀνακράζουσι ὅλοι· ψεύματα εἶπε ἡ μάγισσα.

— Ναί, ψεύματα, προσθέτει ὁ κόμης, διότι τὸ χερί ποῦ σφιγγῶ εἶνε τοῦ πιστοτέρου φίλου μου....

— Ριχαρδε! λέγει ὁ Ρενάτος.

Τότε πλεόν ἡ μάγισσα ἀναγνωρίζει τὸν μετημφισμένον διεικτιήν.

— Ἡ τέχνη σου δὲν σοῦ ἐφάνέρωσεν οὔτε ποῖος ἤμουν ἐγώ, οὔτε ὅτι ἐζητήθη σήμερον ἡ ἐξορία σου. Ἄλλὰ δὲν πειράζει μὴν ἀνησυχῆς καὶ πᾶρε, — λέγει καὶ τῆς πετᾷ τὸ βελάντιόν του.

— Μεγαλόψυχος εἶσαι, ἀπαντᾷ ἡ μάγισσα, ἀλλὰ μεταξύ αὐτῶν ἐδῶ εὐρίσκεται ὁ προδότης· ἴσως μάλιστα καὶ περισσότεροι...

— Αἱ! φθάνει πλέον!

Ἄλλὰ ζητωκραυγαὶ ἀκούονται ἔξωθεν ὑπὲρ τοῦ Ριχάρδου. Ὁ Σιλβάνος ἐμφανίζεται ὁδηγῶν πλῆθος πολὺ λαοῦ, ἄνδρας καὶ γυναῖκας.

— Ἐδῶ εἶνε ὁ προστάτης μας! ὁ πατέρας μας!

Καὶ ὑπὸ τοὺς ἤχους τοῦ ἀγγλικοῦ ὕμνου χαιρετίζουν ὅλοι εὐσεβᾶστως τὸν δημοφιλῆ διοικητὴν των. Οἱ συνωμῶται βλέπουν ὅτι δὲν συμφέρει ν' ἀποπειραθοῦν τότε τὸ παραμικρὸν ἐναντίον τοῦ ἀνθρώπου, τὸν ὅποιον λατρεῖ ὡς εἰδωλὸν ὁ λαός. Καὶ μόνη ἡ Οὐλρίκα ἐπιμένει εἰς τὴν ἀπαισιοδοξίαν της.

— Δὲν πιστεῖται τὴν μοῖραν του, ἀλλὰ θὰ πέσῃ μαχαιρωμένος γελᾷ μὲ τὴν προφητείαν μου, ἀλλὰ ἔχει τὸ πόδι του μέσα στόν τάφον!...

ΠΡΑΞΙΣ ΤΡΙΤΗ

Εἰς ἓνα ἔρημον ἄγρον, εἰς τὰ περὶχωρα τῆς Βοστώνης, παρὰ τὴν βᾶσιν ἐνὸς ἀποκρήνου λόφου, εἶνε κτισμένοι οἱ λίθινοι στύλοι τῆς ἀγχόνης, περὶξ τῶν ὁποίων ἀνέρπουσιν ἄγρια χόρτα...

Ἐκεῖ τὴν νύκτα, ὑπὸ τὸ ἀμυδρὸν φέγγος τῆς σελήνης, ἡ ὁποία εἶνε κρυμμένη ὀπισθεν τῶν νεφῶν ἔρχεται ἡ Ἀμελία νὰ δρέψῃ τὸ μαγικὸν βότανον.

Ἄλλὰ φοίττει καὶ τρέμει. Τὴν φοβίζει καὶ τῶν βημάτων τῆς ἀκόμη ὁ ἦχος. Ἄλλὰ πρέπει νὰ κάμῃ τὸ καθήκον τῆς, τὸ πικρὸν καθήκον τῆς. — Ὡὰ τὸ κάμω! — λέγει...

Ma dall' arido stelo divulsa
Come avrò di mia mano quell'erba,
E che dentro la mente convulsa
Quell' eterea sembianza morrà,
Che ti resta, perduto l'amor...
Che ti resta, mio povero cor!
Μὰ ὅταν κόψω τὸ μαῦρο βοτάνι,
'Απ' τὸ χῶμα ποῦ ἰσκιώνει ἡ ἀγχόνη,
Καὶ στὸ πνεῦμά μου εὐθὺς ἀποθάνη,
Τοῦ καλοῦ μου ἡ θεία μορφή,
Τί σοῦ μένει, χωρὶς ν' ἀγαπᾶς;
Τί σοῦ μένει, καρδιά μου φτωχή;

Προσπαθεῖ νὰ λάβῃ θάρρος καὶ νὰ κόψῃ τὸ βότανον. Ἄλλ' ἀκούεται μακρόθεν ὁ ἦχος κωδωνοσ σημαίνοντος μεσονύκτιον. Καὶ μίᾳ σκιά προβαίνει... Πίπτει εἰς τὰ γόνατα ἡ Ἀμελία.

— Σὺ βοήθησέ με, Θεέ μου, σὺ προστάτευσέ με...

Ἄλλ' ἡ σκιά ἐκεῖνη εἶνε ὁ Ριχάρδος, ὅστις τὴν παρηκολούθησε καὶ τὴν πλησιάζει διὰ νὰ τὴν καθήσυχασῃ.

— "Ω! ἀφήστέ με! τῷ λέγει, σώσατε τεύλαχιστον τὴν ὑπόληψίν μου, διότι ἄλλως θ' ἀποθάνω ἀπὸ τὸ αἶσχος!

— Πῶς νὰ σὲ ἀφήσω; ἐνῶ φλέγει ὁ ἔρωσ εἰς τὰ στήθη μου...

— Ἐλεος! ἀνακράζει ἡ Ἀμέλια.

— Ἐλεος ζητεῖς, φοβεῖσαι ἐκεῖνον ποῦ σὲ λατρεῖ; Ἡ τιμὴ σου καθόλου δὲν κινδυνεύει ἀπὸ τὴν ἐρωτευμένην καρδίαν μου...

Καὶ διὰ φλογερῶν λέξεων ἀποκαλύπτει εἰς αὐτὴν ὁ Ριχάρδος τί ὑποφέρει καὶ αὐτὸς βασανιζόμενος μεταξὺ τοῦ ἔρωτος καὶ τοῦ καθήκοντος πρὸς τὴν φιλίαν τοῦ ἀνθρώπου, ὅστις καὶ τὸ αἷμά του ἀκόμη ἔχυσεν ὑπὲρ αὐτοῦ. Ἀλλὰ μίαν μόνην χάριν ζητεῖ: ν' ἀκούσῃ ἀπὸ τὰ χεῖλη της ὅτι καὶ αὐτὴ τὸν ἀγαπᾷ... Μίαν μόνην λέξιν:

— Δοιπὸν ναί, σὲ ἀγαπῶ!

"Ω! λησμονεῖ τότε ὁ Ριχάρδος καὶ φιλίαν καὶ ὑποχρεώσεις καὶ τύψεις συνειδότος.

— Ἄστρον τοῦ ἔρωτός μου, σὺ φώτισέ με, καὶ ἄς μὴν ἀνατείλῃ πλέον δι' ἐμὲ ἡ ἡμέρα...

Ἀλλὰ τὴν ἐρωτικὴν του ἔκστασιν διακόπτει ὁ κρότος βημάτων. Ἡ σελήνη φωτίζει περισσότερον τὴν νεκρικὴν ἐκείνην κοιλαδα. Καὶ ὁ Ρενάτος ἐμφανίζεται. Ἐντρομος ἡ Ἀμέλια καταβιβάζει τὸν πέπλον της καὶ κρύπτει τὸ πρόσωπόν της...

— Ἦλθα νὰ σὲ σώσω ἀπὸ τοὺς συνωμώτας, οἱ ὅποιοι κρυμμένοι ἐκεῖ ἐπάνω ἐνεδρεύουν διὰ νὰ σὲ φονεύσουν,—λέγει ὁ Ρενάτος πρὸς τὸν διοικητὴν τῆς Βοστώνης. Τυλιγμένος εἰς τὸν μανδύαν μου, ἐπέρασα ἀπὸ μέσα ἀπὸ αὐτοῦς μ' ἐξέλαβον καὶ ἐμὲ ὡς συνωμότην. Καὶ κάποιος ἔλεγε: «Τὸν εἶδα, εἶνε ὁ κόμης· κ' ἔχει μαζὴ του μίαν ἀγνωστον καλλονήν». Καὶ ἓνας ἄλλος εἶπεν ὅτι μὲ τὸ ἐγχειρίδιόν του θὰ διαλύσῃ τὴν ἐρωτικὴν συνέντευξιν...

— Θάρρος! λέγει ὁ Ριχάρδος πρὸς τὴν Ἀμέλιαν, τὴν ὁποίαν βλέπει λιποψυχούσαν.

Ὁ Ρενάτος βγάζει τὸν μανδύαν του καὶ περικαλύπτει δι' αὐτοῦ τὸν φίλον του.

— Φύγε! ἀπὸ ἐδῶ εἶνε ἀνοικτός ὁ δρόμος!—καὶ τῷ δεικνύει ἓνα στενὸν δρομίσκον.

— Πρέπει νὰ σὲ σώσω, λέγει ὁ Ριχάρδος πρὸς τὴν Ἀμέλιαν καὶ τῆς πιάνει τὸ χέρι.

Ἄλλ' αὐτὴ δὲν πρέπει ν' ἀναχωρήσῃ μαζὶ του.

— Μὴν τὸν κάμετε, κυρία, σημάδι εἰς τὰ δολοφονικὰ ἐγχειρίδια, τῆς λέγει ὁ Ρενάτος.

— Φύγε μόνος σου! — λέγει καὶ αὐτὴ πρὸς τὸν Ριχάρδον, ἐνῶ ὁ σύζυγός της ἀπομακρύνεται διὰ νὰ ἰδῆ μήπως ἔρχονται οἱ συνωμότες.

— Καὶ νὰ σ' ἐγκαταλείψω ἐδῶ μόνην μὲ αὐτόν; — τῆς ἀπαντᾷ ὁ Ριχάρδος, ὄχι! καλλίτερα νὰ ἀποθάνω.

— Φύγε! εἶδεν ἡ βγάζω τὸν πέπλον μου.

Δισταίνει ὁ κόμης, ἀλλ' ὑποχωρεῖ πρὸ τῆς ἀκάμπτου θελήσεώς της· καὶ πλησιάζων πρὸς τὸν Ρενάτον, ἐπανερχόμενον ἤδη, τῷ λέγει μὲ ἐπισημον τόνον:

— Φίλε, σοῦ ἀναθέτω μίαν σοβαρὰν φροντίδα· ἢ πρὸς ἐμὲ ἀγάπη σου εἶνε ἐγγύησις ὅτι πιστῶς θὰ τὴν ἐκτελέσης. Ὁρκίσου— προσθέτει δακτυλοδεικτῶν τὴν Ἀμέλιαν— ὅτι θὰ τὴν ὀδηγήσης εἰς τὴν πόλιν, χωρὶς νὰ ζητήσης νὰ τὴν γνωρίσης, χωρὶς νὰ τῆς ὀμιλήσης!

— Ὁρκίζομαι!

— Καὶ ἄμα φθάσετε εἰς τὰς πύλας, θὰ τὴν ἀφήσης μόνην καὶ θ' ἀπομακρυνθῆς πρὸς τὴν ἀντίθετον διεύθυνσιν.

— Ὁρκίζομαι!

Καὶ ἀποχωρίζονται, ἀποχαιρετῶμενοι μὲ συγκινητικὰς λέξεις. Ὁ Ριχάρδος φεύγει τυλιγμένος μὲ τὸν μανδύαν τοῦ Ρενάτου.

— Ἀκολουθήσατέ με, λέγει τότε οὗτος πρὸς τὴν σύζυγόν του.

— Ὡ Θεέ μου!

— Διατί τρέμετε; Ἐγὼ θὰ εἶμαι πιστὸς συναδὸς καὶ ὑπεραπιστὴς σας!

Ἄλλ' ἰδοὺ ἐμφανίζονται εἰς τὴν πλευρὰν τοῦ λόφου οἱ συνωμότες, διευθυνόμενοι πρὸς τὰς δύο σιας.

— Διακρίνεις, λέγει ὁ Σαμουὴλ πρὸς τὴν Τῶμ, τὸν λευκὸν πέπλον ποῦ φορεῖ ἡ ἐρωμένη του;

— Ἄς κρημισθῆ τῶρα ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς τῶν ἐρώτων εἰς τὸν Ἄδην! — ἀπαντᾷ ὁ ἄλλος.

— Ποιός εἶν' αὐτοῦ ;—φωνάζει ὁ Ρενάτος.

Ἄναγνωρίζουν οἱ συνωμόται τὴν φωνὴν του.

— Δὲν εἶνε ὁ κόμης !

— Ὅχι, ἐγὼ εἶμαι !

— Ὁ πιστός του !—λέγει εἰρωνικῶς ὁ Τῶμ.

— Ἐμεῖς δὲν εἶμαστε τόσο τυχεροὶ ὡς ἐσᾶς, προσθέτει ὁ Σαμουήλ, καὶ εἰς μάτην ἐπεριμέναμεν νὰ μειδίασῃ καμμιά εὐμορφῆ...

— Ἐγὼ τοῦλάχιστον, λέγει ὁ Τῶμ, ἐπιθυμῶ νὰ θαυμάσω τὸ πρόσωπον αὐτῆς τῆς θεᾶς Ἰσιδος...

Τὴν στιγμὴν αὐτὴν πλησιάζουν καὶ ἄλλοι συνωμόται μὲ ἀναμμένας δαχτύλους.

— Οὔτε βῆμα ! φωνάζει ὁ Ρενάτος, θέτων τὴν δεξιὰν εἰς τὴν λαβὴν τῆς σπάθης του· οὔτε βῆμα, εἶδεμῆ ..

— Κάτω τὸ ξίφος ! ἀπκντοῦν οἱ συνωμόται.

— Βοήθεια ! φωνάζει ἡ Ἀμελία, πρὸς τὴν ὁποίαν προβαίνει ὁ Τῶμ διὰ νὰ τῆς ἀποσπάσῃ τὸν πέπλον.

Ἡ σελήνη ἐξεληούσα ἀπὸ τὰ νέφη φωτίζει μὲ ὅλην τὴν λάμψιν τῆς τὴν δραματικὴν σκηνήν.

Ὁρμᾷ ὁ Ρενάτος ἐναντίον τοῦ Τῶμ, οἱ ἄλλοι ἀνασποῦν τὰ ξίφη, καὶ τότε ἡ Ἀμελία ἀλλόφρων ρίπτεται μεταξὺ τῶν ἀντιπαλῶν :

— Σταθῆτε ! σταθῆτε !

Καὶ τῆς πίπτει ὁ πέπλος..

Γενικὴ ἐκπληξίς. Οἱ συνωμόται δὲν ἤμποροῦν νὰ κρατήσουν τοὺς γέλωτας.

Ve'la tragedia mutò in commedia
 Piacevolissima— ah ! ah ! ah ! ah !
 E che baccano sul caso strano
 E che commenti per la città !
 Κύττα τὸ δράμα σὲ κωμωδία
 Γύρισε νόστιμη—χά ! χά ! χά ! χά !
 Καὶ πόσα σόγια στὴν πολιτεία
 Καὶ τί μεγάλη κακογλωτσιά !

Κλαίει τὴν θλιβεράν μοῖράν της ἡ Ἀμελία, ἐνῶ ὁ σύζυγός της φρυάσσει.

— Ἔτσι μοῦ τὸ ἀνταποδίδει, ἐνῶ ἐγὼ τὸν ἔσωσα ! λέγει βλέπων πρὸς τὸ μέρος, ὅπου ἔφυγεν ὁ Ριχάρδος.

Καὶ λαμβάνει μίαν μεγάλην ἀπόφασιν. Προσκαλεῖ τοὺς ἀρχισυνωμότης Σαμουήλ καὶ Τὼμ νὰ ἔλθουν τὸ πρῶτ' εἰς τὸν οἶκόν του, — ὄχι διὰ νὰ τοὺς καταδώσῃ, ἀλλὰ δι' ἄλλην ὅλως διαφορετικὴν αἰτίαν.

— Θὰ τὴν μάθετε, ὅταν ἔλθετε !

Ἄνχωροῦν τότε οἱ συνωμότης. Καὶ οἱ δύο σύζυγοι μένουν μόνοι.

— Ὁρκίσθη, λέγει ὁ Ρενάτος, νὰ σὰς ὀδηγήσω ἕως τὰς πύλας τῆς πόλεως.

Καὶ ἐκτελεῖ τὸν ὄρκον του...

ΠΡΑΞΙΣ ΤΕΤΑΡΤΗ

Τὴν ἐπιούσαν, τὸ πρῶτ', βλέπομεν τὸν Ρενάτον εἰς τὸ σπουδαστήριόν του, ὅπου κρατῶν εἰς τὴν δεξιάν του τὸ ξίφος του εἰσάγει θρηνοῦσαν τὴν σύζυγόν του. Τὸ σπουδαστήριον ἐκεῖνο εἶνε στολισμένον μὲ μίαν εἰκόνα τοῦ κόμητος Ριχάρδου εἰς φυσικὸν μέγεθος.

— Περιττοὶ οἱ θρῆνοι, λέγει ὁ Ρενάτος ἀφίων τὸ σπαθί του καὶ κλείων τὴν θύραν. Τὰ δάκρυα δὲν ἐξαλείφουν, δὲν δικαιολογοῦν τὸ ἔγκλημα σου. Δὲν θὰ ἐπανίδῃς αὖριον τὸ φῶς τῆς ἡμέρας· εἶσαι ἔνοχος καὶ θ' ἀποθάνῃς !

— Καὶ ἂν εἶνε ἀπατηλὴ ἡ μόνη ἔνδειξις ἡ ὁποία ὑπάρχει ἐναντίον μου ; Σοῦ ἀρκεῖ μία καὶ μόνη ὑπόψια ; Ἄν τὸν ἠγάπησα, δὲν ἐκηλίδωσα ὅμως τὸ ὄνομά σου. Τὸ γνωρίζει ὁ Θεὸς ὅτι δὲν εἶμαι ἀναξία σου σύζυγος.

— Εἶνε ἀρχὴ πλέον... ἔνοχος εἶσαι καὶ θ' ἀποθάνῃς.

- Φόνευσέ με λοιπόν, ἀλλὰ μίαν χάριν πρώτα, σέ ικετεύω.
 — Πρὸς τὸν Θεὸν ὀρεῖσαι ν' ἀπευθύνῃς τὴν, ἱεραίαν σου !
 — Μίαν μόνην λέξιν πρὸς σέ, τὴν τελευταίαν... "Ἀκουσέ με :

Morrò - ma prima in grazia
 Deh ! mi consenti almeno
 L'unico figlio mio
 Avvincere al mio seno,
 E se alla moglie nieghi
 Quest'ultimo favor,
 Non rifiutarlo al prieghi
 Del mio materno cor.

Ἐγώ— ἂ πέσω ἄψυγη,
 Μι.. μίαν χάριν μόνον.
 Ἄφῃσε τὸ παιδί μου
 Στὴν ἀγκαλιὰ νὰ σφίξω,
 Κι' ἂν στή γυν ἴκα ἀρνείσαι
 Τὸ φιλι τὸ ὑστερνό,
 Μὴν τὸ ἀρνῆθῃς στῆς μάννας
 Τον τρυφερό παλμό...

«Γιὰ μὲ ὑστερνὴ παρηγοριὰ θὰν' τὰ φιλιὰ τοῦ γουὸ μου.— ἀφοῦ
 ἔλθε ἡ τελευταία ὥρα γιὰ μένα πλέον. Τὰ μάτια μου ας κλείσῃ τὸ
 χέρι τοῦ παιδιοῦ, — τὰ μάτια τῆς μητέρας του, ποῦ ἄδικα θὰ χάθῃ.»

Συγκινεῖται ὁ Ρενάτος καὶ χωρὶς νὰ στρέψῃ νὰ τὴν ἰδῇ, τῆς
 δεικνύει μίαν θύραν :

— Πήγαινε, τῆς λέγει, ἐκεῖ τὸ παιδί σου, σοῦ ἐπιτρέπω ν'
 ἀποχαιρετίσῃς.

Καὶ ὅταν ἐκεῖνη ἐξέλθῃ, μελαγχολικὰ τὸν τράχισσον σκέψεις.

— Δὲν πρέπει, λέγει, νὰ ἐκδικηθῶ πλήττων τὸ ἀσθενές στηθός
 σου, ἀλλὰ αἶμα ἄλλο νὰ σβύσῃ τὴν ὕβριν... Τὸ αἷμά σου !— προσ-
 θέτει ἀτενίζων τὴν εἰκόνα τοῦ Ριχάρδου.

Eri tu che macchiavi quell'anima,
 La delizia dell' anima mia ;
 Che m' affidi e d'un tratto esecrabile
 L'universo avveleni per me !
 Traditor ! che in tal guisa rimunerì
 Dell'amico tuo primo la fè !
 Εἶται σὺ ποῦ ἔναν ἄγγελο ἐμόλυνες,
 Τὴν ψυχὴ μου, τὴ μόνη χαρὰ μου !
 Ἦσο φίλος καὶ μ' ἕνα σου ἔγκλημα
 Μ' ἐθυσίασες τόσο σκληρά !
 Μιαρέ ! ποῦ τὸν φίλον σου ἐβύθισες
 Σ' ἀτιμία μὲ τόση ἀπονιά !

...Καὶ ἐνθυμᾶται τὰς παλαιὰς ἡμέρας τῆς εὐτυχίας, ὅτε ἡ Ἀμελία ἀγνή καὶ φραϊκὰ εἰς τοὺς κόλπους ἔλαμπεν ἀπὸ ἔρωτα. Τώρα πλέον δὲν μένει παρὰ ὁ θάνατος καὶ τὸ αἶσχος εἰς τὴν πενθοῦσάν του καρδίαν.

Ἄλλὰ τὰς πικρὰς του αὐτὰς σκέψεις διακόπτουν ὁ Σαμουήλ καὶ ὁ Τῶμ, οἵτινες εἰσέρχονται ψυχρῶς χαιρεῖςτες.

— Εἴμεθα μόνοι, λέγει ὁ Ρενάτος. Γνωρίζω τὰ σχέδιά σας. Θέλετε τὸν θάνατον τοῦ Ριχάρδου. Ἐδῶ ἔχω τὰς ἀποδείξεις, — καὶ δεικνύει μερικά ἔγγραφα εὐρισκόμενα ἐπὶ τῆς τραπέζης

— Καὶ τώρα, ἀπαντᾷ φρυάττων ὁ Σαμουήλ, θ' ἀποκαλύψης τὴν συνωμοσίαν εἰς τὸν κόμητα.

— Ὅχι, ἀπ' ἐναντίας, μὴ ζῆ σας θὰ συνεργασθῶ.

Καὶ διὰ νὰ ἐξέλειψῃ πᾶσαν ἀμφιβυλιακὴν των, προσφέρεται νὰ τοὺς δώσῃ ὄμηρον τὸν υἱὸν του. Ἄν τοὺς ἀπκτήσῃ, ἄς τὸν φονεύσου.

— Ἐχετε δισταγμοὺς ἀκόμη; τοὺς ἐρωτᾷ. Τὴν αἰτίαν μὴ μ' ἐρωτᾷτε, ἀλλὰ μίαν χάριν ἄς ζητῶ .. ἐγὼ νὰ τὸν φονεύσω διὰ τῆς χειρὸς μου.

— Ὅχι, Ρενάτε, λέγει ὁ Σαμουήλ· εἰς ἐμὲ ἀνήκει αὐτὸ τὸ προνόμιον, διότι μοῦ ἀφῆρεσε τὸν πατρογονικὸν μου πύργον.

— Καὶ λησμονεῖτε ὅτι μοῦ ἐθανάτωσε τὸν ἀδελφόν; διακόπτει ὁ Τῶμ, — καὶ ὅτι δέκα ὀλόκληρα ἔτη μὲ βρασνίζει ὁ πόθος τῆς ἐκδικήσεως;

— Λοιπόν, ἄς ἀποχρῶσῃ ἡ τύχη! — λέγει ὁ Ρενάτος, καὶ λαμβάνων ἐν ὀρειχάλκινον δοχεῖον ἀπὸ τὸ μάρμαρον τῆς ἐστίας τὸ φέρει εἰς τὴν τραπέζαν.

Ὁ Σαμουήλ γράφει τρία ὀνόματα καὶ ρίπτει τοὺς κλήρους εἰς τὸ δοχεῖον, ὅτε εἰσέρχεται ἡ Ἀμελία ἀγγελλουσα ὅτι ὁ Ὄσκαρ ἦλθε κομιζων μίαν πρόσκλησιν ἐκ μέρους τοῦ κόμητος.

— Μείνε! διατάσσει τὴν σύζυγόν του ὁ Ρενάτος, φρονῶ ὅτι ὁ οὐρανὸς σὲ στέλλει.

Καὶ σύρων αὐτὴν πρὸς τὴν τραπέζαν, τὴν προσκαλεῖ νὰ ἐξαγάγῃ ἕνα κλῆρον ἀπὸ τὴν κάλπην.

— Διατί; ἐρωτᾷ τρέμουσα ἐκείνη.

— Ὑπάκουσε — καὶ μὴν ἐρωτᾷς.

Ἐννοεῖ ἢ Ἀμέλια τὴν φοικτὸν σκοπὸν τῆς κληρώσεως, ἀλλ' ἀναγκάζεται νὰ υποκύψῃ. Ὁ κληρὸς τὸν ὅποιον σύρει, φέρει τὸ ὄνομα τοῦ Ρενάτου. Αὐτὸς θὰ φονεύσῃ τὸν κόμητα!

Μόλις συγκρατεῖ τὴν χαρὰν τοῦ ὁ σύζυγος τῆς Ἀμέλιας. Διατάσσει νὰ εἰσγράψουν τὸν Ὅσκαρ, ὅστις εἰδοποιεῖ ὅτι ὁ αὐθέντης τοῦ προσκαλεῖ εἰς τὸ ἀνάκτορόν του διὰ τὴν αὐτὴν ἐσπέραν τὴν Ἀμέλιαν καὶ τὸν σύζυγόν τῆς. Θὰ δοθῇ χορὸς μετημφιεσμένων, εἰς τὸν ὅποιον θὰ παρῶσθῃ καὶ ὁ κόμης.

Ἴδου κατάλληλος περίστασις διὰ νὰ ἐκτελέσουν οἱ συναμῶται τοὺς δολοφονικοὺς σκοποὺς των. Θὰ μεταβοῦν καὶ οἱ τρεῖς εἰς τὸν χορὸν. Θὰ φοροῦν κυανᾶ δόμνικα μὲ ἐρυθρὰς ταινίας εἰς τὸ πλευρόν. Οὕτω μένουσιν σύμφωνοι. Καὶ σύνθημά των θὰ εἶνε ἡ λέξις «θάνατος!»

Ἀλλαγὴ σκηνογραφίας.

Μία αἴθουσα, πλουσίως στολισμένη, τοῦ διοικητηρίου. Μία μεγάλη αὐλαία τὴν χωρίζει ἀπὸ τὴν αἴθουσαν τοῦ χοροῦ.

Εἰς τὸ γραφεῖόν του κάθηται ὁ κόμης Ριχάρδος καὶ γράφει. Ἡ εὐγενὴς του ψυχὴ ἀπεφάσισε τὸν αἰώνιον χωρισμὸν ἀπὸ τὴν Ἀμέλιαν. Συντάσσει τὸ διάταγμα, διὰ τοῦ ὁποίου παραγγέλλεται ὁ Ρενάτος νὰ ἐπκνήθῃ οἰκογενειακῶς εἰς τὴν Ἀγγλίαν. Χωρὶς νὰ τὴν ἐπκνήθῃ, ἄς τὴν χωρίσῃ ἀπ' αὐτοῦ ὁ ἄπειρος Ὁλεανός. Μεγάλῃ ἢ θυσίᾳ τοῦ Ριχάρδου! Διστάζει κατ' ἀρχὰς νὰ υπογράψῃ τὸ διάταγμα, ἀλλὰ τέλος λαμβάνει τὴν ὑπερτάτην ἀπόφασιν.

Ἐπέγραψα τὴν καταδίκην μου! λέγει. Ἄλλ' ἂν καὶ θὰ σὲ χάσω, ἡ μνήμη σου θὰ μείνῃ αἰωνίως κλεισμένη εἰς τὴν καρδίαν μου...

Φοικτὰ ἐν τούτοις τὸν βρσανίζουν προαισθήματα. Καὶ ἀκούων ἔσθθεν τὴν μουσικὴν τοῦ χοροῦ, σκέπτεται ἂν εἶνε δυνατὸν νὰ τὴν ἐπανιδῇ ἐκεῖ, νὰ τῆς ὁμιλήσῃ διὰ τελευταίαν φορὰν.

— Ἄλλὰ ὄχι, λέγει, δὲν πρέπει νὰ ὑπάγω.

Καὶ ὅμως μετ' ὀλίγον ἡ φιλοτιμία του τὸν ἀναγκάζει νὰ μεταβῇ ἐκεῖ. Διότι ὁ Ὅσκαρ ἔρχεται κομίζων μίαν ἐπιστολήν. Τὴν ἔφερε μίαν ἄγνωστος καὶ εἶπε νὰ ἐγχειρισθῇ μυστικᾶς εἰς τὸν κόμητα. Τὴν ἀναγινώσκει ὁ Ριχάρδος: τὸν εἰδοποιοῦν ὅτι εἰς τὸν χορὸν κάποιος θ' ἀποπειραθῇ νὰ τὸν φονεύσῃ.

— Ἄν δὲν ὑπάρχω, σκέπτεται, θὰ εἶποῦν ὅτι φοβοῦμαι. Ἄλλ' οὔτε ὑπόνοια περὶ τούτου δὲν πρέπει νὰ ὑπάρχη.

Θὰ ὑπάρχη λοιπόν, καὶ θὰ ἐπκνίδῃ διὰ τελευταίαν φορὰν τὴν Ἀμέλιαν... Διατάσσει τὸν Ὄσκαρ νὰ ἐτοιμασθῇ νὰ τὸν συνοδεύσῃ ἐκεῖ...

Ἄς μεταβῶμεν ἤδη εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ χο.οῦ, τὴν πλουσίως στολισμένην καὶ φωταγωγημένην. Ἐκεῖ πλῆθος κόσμου κομφῶ καὶ ὄρασιον. Ὅλοι μὲ πλουσίας ἐνδυμασίας πολλοὶ προσωπιδοφόροι καὶ μεττημφιεσμένοι Ἡ εὐθυμία καὶ ἡ ζωηρότης κυριαρχοῦν. Ἄλλὰ καὶ οἱ συνωμόται μὲ τὰ κυανᾶ των δόμινα εἶνε παρόντες. Ματαίᾳ ὅμως ἡ προσδοκία των. Οὐδαμοῦ φθίνεται ὁ κόμης.

Ἄφνης ὁ Ὄσκαρ, προσωπιδοφόρος καὶ αὐτός, παίρνει ἀπὸ κοντὰ τὸν Ρενάτον :

— Σ' ἐγνώρισα, σ' ἐγνώρισα ! Εἶσαι ὁ Ρενάτος .

Ὁ Ρενάτος τοῦ ἀποσπᾷ τὴν προσωπίδα :

— Καὶ σὺ εἶσαι ὁ Ὄσκαρ !

Ἐξω φρενῶν γίνεται ὁ ἀκόλουθος διὰ τὴν προστυχιὰν αὐτῆν — ὅπως λέγει εἰς τὸν Ρενάτον. Ἄλλ' οὗτος πονηρότατα :

— Εὐγε, τοῦ λέγει, καὶ τὸ νομίζεις σωστό, ἐνῶ ὁ κόμης κοιμᾶται, ἐσὺ νὰ τρέχῃς εἰς τοὺς χορούς ;

— Ὁ κόμης εἶνε ἐδῶ...

— Ἐδῶ... ποῦ εἶνε ; λέγει ἀνασκιρτῶν ὁ Ρενάτος.

— Ἄν τὸν εὑρετε !

Εἰς μάτην ἐρωτᾷ ὁ Ρενάτος καὶ ζητεῖ νὰ μάθῃ τί ἔνδυμα φορεῖ ὁ κόμης. Ὁ Ὄσκαρ γελῶν καὶ τραγουδῶν ἀρνεῖται ν' ἀπαντήσῃ :

— Oscar lo sà, ma nol dirà, tra là, là, là !

Ἄλλ' ἐπιμένει ὁ Ρενάτος καὶ μὲ σοβαρὸν τόνον ἀποτείνεται πρὸς τὸν ἀκόλουθον :

— Ἐχω σοβαρὰ πράγματα νὰ τῷ ἀνακοινώσω πρὶν προχωρήσῃ ἡ νύκτα. Εἶσαι ὑπεύθυνος, ἂν δὲν μοῦ εἴπῃς, διὰ τὰς συνεπείας...

Ἐνδίδει ὁ Ὄσκαρ.

— Φορεῖ μαῦρον μανδύαν μὲ τριανταφυλλένιαν ταινίαν εἰς τὸ στῆθος, — λέγει καὶ φεύγει.

Δὲν ἀργεῖ νὰ ἀνακαλύψῃ τὸν ἐχθρόν του ὁ Ρενάτος ἐν τῷ μέσῳ τοῦ σμήνου τῶν προσωπιδοφόρων. Ἀκολουθεῖ τὸν Ριχάρδον ἢ Ἀμελία μὲ λευκὸν δόμινον. Τὸν ἔχει ἀναγνωρίσει, καὶ τον συμβουλεύει νὰ φύγῃ, νὰ προφυλαχθῇ, διότι δολοφόνοι τὸν τριγυρίζουν.

— Μὰ ποία εἶσαι ;—τὴν ἐρωτᾷ ὁ Ριχάρδος.

— Δὲν ἔμπορῶ νὰ εἰπῶ τὸ ὄνομά μου. Ἄλλὰ τὸ πᾶν διὰ τὴν ζωὴν σου, καὶ τὸ αἱμά μου ἀκόμη.. θὰ ἔδιδα !

— Εἰς μάτην κρύπτεσαι, Ἀμελία... Γνωρίζω τὴν ἀγγελὸς εἶσαι... Ἄφου μὲ ἀγαπᾷς, Ἀμελία, δὲν μὲ μέλει διὰ τὴν ζωὴν μου, δὲν φοβοῦμαι τὸν θάνατον, διότι ἰσχυροτέρα ἀπὸ αὐτὸν εἶνε ἡ μεθυστικὴ αὔρα τοῦ οὐρανοῦ σου ἔρωτος...

Καὶ τὴν εἰδοποιεῖ ὅτι ἀπεφασίσθη ἡ ἀναχώρησις τοῦ συζύγου τῆς καὶ αὐτῆς διὰ τὴν Ἀγγλίαν. Ὅτι τὴν θελεῖ ἀγνὴν καὶ ἄσπιλον, καὶ δι' αὐτὸ ἔλαβε τὸ σκληρὸν ἐκεῖνο μέτρον.

— Χαῖρε, διὰ τελευταίαν φορὰν, τῆς λέγει.

— Ἴδου καὶ τὸ ἰδικόν μου χαῖρε ! ἀνακραεῖ ὁ Ρενάτος ὀρμῶν αἰφνης καὶ βυθίζων τὸ ἐγχειρίδιον εἰς τὸ στήθος τοῦ Ριχάρδου.

Πίπτει οὗτος ἐν τῷ μέσῳ τῆς γενικῆς συγχύσεως. Οἱ καλεσμένοι συλλαμβάνουν τὸν δολοφόνον καὶ ἀποσπᾷσιν τὴν προσωπίδα του.

— Ὁ Ρενάτος ! ἀνακραεῖ τὸν φρίττοντες καὶ θέλουν νὰ τὸν θανατώσουν.

Ἄλλ' ὁ Ριχάρδος, ἂν καὶ θανασίμως πληγωμένος, εὐρίσκει τὴν δύναμιν νὰ τοὺς ἀναχαιτίσῃ. Σέβονται οὗτοι τὴν προσταγὴν του. Καὶ ποῖν ἐκπνεύσῃ ὁ ἀτυχὴς κόμης, ἐξηγεῖ εἰς τὸν ἄλλοτε ἀγαπητὸν φίλον του ὅτι εἶνε ἀθῶς καὶ ἄσπιλος ἡ σύζυγός του, παραγγελλεῖ νὰ μὴ καταδιωχθῇ ὁ φονεὺς του, ἀλλὰ ν' ἀφεθῇ ἐλεύθερος, καὶ ἀποθνήσκῃ ἀποχαιρετῶν τὸν κόσμον ὅλον :

— Χαίρετε διὰ παντός, φίλοι μου.. Χαῖρε, προσφιλέ μου χῶρα τῆς Ἀμερικῆς !

ΕΚΔΟΣΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ Δ. ΦΕΞΗ

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ

Ὁ Γέρω-Μαρτὲν (Κορμών καὶ Γκρανζέ) Δρᾶμα. Πράξεις 3.	Δρ.	1.20
Τόσκα (Victorien Sardou) Δρᾶμα Πράξεις 3.	Δρ.	1.—
Οἱ Βρυκόλακες (Ἐνρικ Ἴψεν) Δρᾶμα. Πράξεις 3.	Δρ.	1.—
Ἡ Ἀύρα τοῦ Γέρω-Νικόλα (Δ. Κόκκου). Κωμειδύλ. Πρ.3.	Δρ.	—80
Ὁ μακαρίτης Τουπινὲλ (Bisson). Κωμ. Διασκευὴ Ν. Λάσκαρη. Δρ.		1.—
Ἡ Τιμὴ (Sudermann) Δρᾶμα. Πράξ. 3. Μετάφρ. Χ. Ἀννίνου. Δρ.		1.—
Πατρίς I (Sardou) Δρᾶμα. Πρ 5. Μετάφρ. I. Καμπούρογλου. Δρ.		1.20
Ἡ Καραντίνα (Ν. Λάσκαρη). Κωμωδία. Πράξεις 3.	Δρ.	1.20
Αἱ δύο Ὁρφαναὶ (D'Ennery) Δρᾶμα. Πράξ. 5. Μετ. Δ. Λάμπρου. Δρ.		1.20
Κωμωδίαὶ Μενόπρακτοι (Ν. Λάσκαρη).	Δρ.	1.20
Ὁ Ἀλκάδης τῆς Θαλαμέας (Calderon) Δρᾶμα. Πράξεις 3.		
Μετάφρασις I. Καμπούρογλου	Δρ.	1.—
Ὁ Ἀγαπητικὸς τῆς Βοσκοπούλας (Κορομηᾶ). Εἰδύλ. Πρ. 5. Δρ.		1.20
Νὰ τὸ λέμε; (Labiche) Κωμωδία Πράξ. 3. Μετ. Ν. Λάσκαρη. Δρ.		1.—
Μονόλογοι—Καλαποθάκη—Δημητρακοπούλου—Δελχηκατερίνη— Λάσκαρη—Καλογεροπούλου—Κοτσελοπούλου.	Δρ.	—80
Οἱ δύο Λοχιαὶ (B. Daubigny). Δρᾶμα. Πράξεις 3.	Δρ.	1.20
Ἡ Στριγγλα (Ν. Ἀωνοπούλου) Δραματ. εἰδύλ. Πράξ. 4.	Δρ.	—80
Οἱ Ἄτιμοι (Rovetta) Δρᾶμα. Πράξ. 3. Μετάφρ. Χ. Ἀννίνου. Δρ.		—80
Ὁ Καπετὰν Γιακουμῆς (Δ. Κόκκου). Κωμειδύλ. Πράξ. 4.	Δρ.	1.20
Ἡ Φαιδώρα (Vict. Sardou) Δρᾶμα. Πράξεις 4.	Δρ.	1.20
Ἡ Γκόλφω (Σπ. Περεσιάδου). Δρᾶμα εἰδυλλιακόν. Πράξεις 5.	Δρ.	1.20
Μαλλιά Κουδάρια (Νικ. Λάσκαρη) Κωμωδία. Πράξεις 3.	Δρ.	1.4
Ὁ Σταυρὸς (Ἴω. Νικολάρα) Δρᾶμα. Πράξεις 3.	Δρ.	—60
Ἡ Χάϊδω (Π. Μελισσιώτου) Δραματικὸν εἰδυλλ. Πράξ. 3.	Δρ.	—80
Ἡ Θεία τοῦ Καρόλου (Brandon) Κωμ. Πράξ. 3. Μετ. Ἀννίνου.		1.—
Ὁ Γαμβρός μας (Λάσκαρη καὶ Γιαννουκάκη) Κωμωδ. Πράξ. 3.		1.20
Ντροπαλὸς ἐρωτευμένος (Καμπούρογλου καὶ Λάσκαρη) Κωμ.		—60
Σαμπινιὸλ χωρὶς νὰ θέλῃ. Κωμωδ. Πράξ. 3. Μετ. Λάσκαρη.		1.40

- Ἡ Μήδεια (Σουβορίν) Δράμα. Πράξ. 4. Μετάφρ. Κ. Κοκόλη. Δρ. 1.20
- Ἡ Λαμπαδοδρομία (Π. Ἐρβιέ) Δράμα. Μετ. Ἡλ. Βεργοπούλου. 1.20
- Ἐρωτος Θρίαμβος (Giacosa) Μῦθος δραματικῆς. Μετάφρασις
Ἀγγελισαίου Γιαννοπούλου, ἡπειρώτου. Δρ. —.60
- Τὸ Σπίτι τῆς Κούκλας (Ίψεν) Δράμα Πράξ. 3. Μετ. Γιαννουκάκη 1.40
- Ὁ Υἱὸς τῆς Νυκτὸς (Sejour) Δράμα. Πρ. 4 μετὰ Προλόγου. Δρ. 1.20
- Θυμοῦλα ἢ Γαλαξειδιώτισσα (Μ. Ἰσσιώτου) Δραμ. εἰδύλ. Πρ. 3.—.80
- Μάρκελλα (Πολ. Δημητρακοπούλου) Τραγωδία. Πράξεις 4. Δρ. 1.20
- Οἱ Ἰακωδίται (Fr. Corpée) Δράμα. Πράξ. 5 Μετ. Τσοκοπούλου 1.—
- Νῦξ Ἐλεμμοσύνης (Ἰω. Βουλοδήμου) Δράμα. Πράξεις 3. Δρ. 1.—
- Ὁ Ράπτης τῶν Κυριῶν (Feydeau) Κωμ. Πρ. 3. Μετ. Γιαννακάκη 1.20
- Ἀπὸ τῆς ἡμετέρας τὸν Οὐρανὸν (Δημητρακοπούλου) Κωμ. Πράξ. 3. 1.20
- Κωμῳδίαί (Ν. Ι. Λάτκαρη).—Σειρὰ Δευτέρα. Δρ. 1.—
- Ἡ Δοκантиέρα (C. Goldoni) Κωμ. Πράξ. 3. Μετ. Ποριώτη. Δρ. 1.40
- Ὁ Δὸν Κιχώτης (Στρατηγοπούλου) Ἰλαροτραγῶδ. Πράξ. 5. Δρ. 1.40
- Ὁ Μπάρμπα-Λινάρδος (Δ. Κόκκου) Κωμειδύλ. Πράξ. 3. Δρ. 1.—
- Τὸ Στοιχειῶν (Calderon) Δράμα εἰς Ἡμέρας 3. Μετ. Καμπούρογλου. 1.—
- Οἱ Ἰππῶται τῆς Ὀμίχλης (D'Ennery) Δράμα. Πράξ. 5. Δρ. 1.40
- Ἀγαθόπουλος ὁ Ἐπροχωριτῆς (Μολιέρου) Κωμ. Πράξ. 3. Δρ. —.80
- Γιὰ τὴν Τιμὴν (Χρ. Χρηστοβασίλη) Τραγωδία. Πράξ. 4. Δρ. 1.—
- Νικηφόρος Φωκᾶς (Π. Δ. Ζίνου) Τραγωδία. Πράξεις 3. Δρ. 1.20
- Ἡ Χῆρα (H. Meilhac καὶ Halevy) Κωμῳδ. Πράξ. 3. Δρ. 1.—
- Δραμάτια (Νικ. Ι. Λάσκαρη). Νὰ μὲ Ζηλεύης.—Οἱ Ἐντιμοί.
—Τὸ Μαυρωλεῖον. Δρ. 1.—
- Τὸ Μπαλόνη (J. Darnley καὶ G. Fenn) Κωμῳδ. Πράξ. 3. Δρ. 1.20
- Ταρτοῦφος (Μολιέρου) Κωμῳδία. Μετάφρ. Ι. Σκυλίτση. Δρ. 1.40
- Πῖκ-Νικ (Ν. Ι. Λάσκαρη καὶ Γ. Κ. Πάπ) Κωμῳδ. Πράξ. 3. Δρ. 1.20
- Ὁ Πολιτικὸς Ἀνεμόμυλος (Gondinet) Κωμ. Διασκ. Ν. Λάσκαρη.—.60
- Γένος καὶ Καρδία (Π. Δ. Ζίνου) Δράμα. Πράξεις 4. Δρ. —.80
- Ὁ μνηστὴρ τῆς Ἀρχοντοῦλας (Ἀλ. Ρ. Ραγκαβῆ) Κωμ. Δρ. —.80

ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

Ἡ Βιβλιοθήκη αὕτη γραφεῖται ὑπὸ διακεκριμένων λογίων μας περιλαμβάνει ἐν αὐτογραφίαις τὰς ὀρισιωτέρας καὶ συγχρηνητικωτέρας σελίδας τῆς ἑλληνικῆς ἱστορίας καὶ ἀποτελεῖ τὸ κατ' ἐξοχὴν ἔθνηκὸν ἀνάγνωστα διὰ πάντα Ἕλληνα. Ἐκαττον τεύχος ἐκ σελίδων 32 σχήμ. 1βου, ἀποτελοῦν αὐτοτελῆ πραγματεῖαν, τιμᾶται λεπτῶν 35

Ἵδυσσεύς Ἀνδρουεύς (Τὸ Χάνι τῆς Γραβιάς) ὑπὸ Μπάμπη Ἀννίνου.

Γεώργιος Καστριώτης ὁ Σκενδέρηπει ὑπὸ Ἡλ. Οἰκονομοπούλου.
Θεόδωρος Κοκοτρώνης ὑπὸ Γ. Τσκοπούλου.

Ὁ θάνατος τοῦ Παπαφλέσσα ὑπὸ Ἰω. Π. Πατρουνάκου.

Κωνσταντῖνος ὁ Παλαιολόγος ὑπὸ Δ. Ι. Καλογεροπούλου.

Ὁ Δόξος Βύρων ὑπὸ Θεοδ. Γ. Κυπρίου.

Ἡ Ναυμαχία τοῦ ναυαρίου ὑπὸ Γ. Τσκοπούλου.

Πολιορκία καὶ ἔξοδος τοῦ Μεσολογγίου, ὑπὸ Εὐαγ. Παντελίδου.

Ἀναμνήσεις ἐ τῆς ἐν Μακεδονίᾳ ἐπαναστάσεως τοῦ 1878, ὑπὸ Ἰωάννου Στρατηγοπούλου.

Ἡ ὀλοκαύτωσις τοῦ Ἀρκαδίου, ὑπὸ Ἰω. Κονδυλάκη.

Ἡ ἄλωσις τῆς Κύπρου ὑπὸ τῶν Τούρκων, ὑπὸ Γ. Φραγκοῦδη.

Ἡ πολιορκία τῆς Ἀροπόλεως (3 Μαΐου 1826—25 Μαΐου 1827), ὑπὸ Γεωργ. Ἀσπρέα.

Πολιορκία καὶ ἄλωσις τῆς Τριπολιτσᾶς, ὑπὸ Γ. Τσκοπούλου.

Ἡ Κερὰ-Φροσύνη, ὑπὸ Σπυρ. Ποταμιάνου.

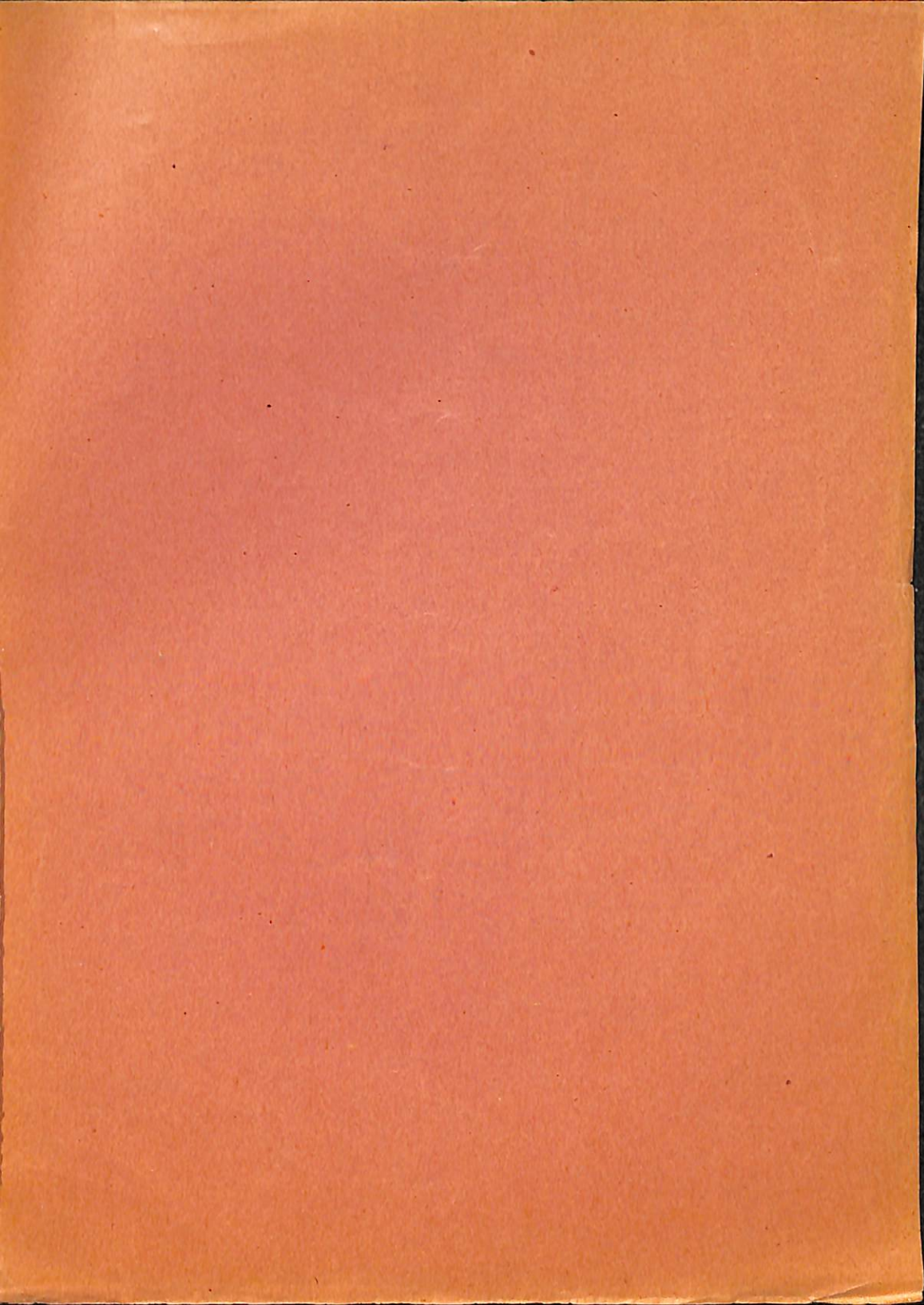
Ἀθηνάσιος Διάνος, ὑπὸ Τιμ. Μωραϊτίνη.

Ἡ καταστροφὴ τῶν Ἀλβανῶν ἐν Ναυπλίῳ (1779), ὑπὸ Γ. Ἀντωνοπούλου.

Ἡ ἄλωσις τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὑπὸ τῶν Τούρκων. Οἱ τρεῖς Πύργοι. Ἐπεισόδιον ὑπὸ Πολ. Δημητρακοπούλου.

Ὁ Κατάνεζώνης ὑπὸ Χρ. Χρηστοβασίλη.

Ἡ ἄλωσις τῆς Γρουβούσας (Ἐπανάστασις τοῦ 1821 ἐν Κρήτῃ), ὑπὸ Ἰω. Κονδυλάκη.

ΜΕΛΟΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

Τὰ κάτωθι ἔργα τῆς Βιβλιοθήκης ταύτης εἶναι ἀπαραίτητα διὰ πάντα φίλον τοῦ θεάτρου. Γραφέντα εἰς γλαφυρωτάτην γλῶσσαν ὑπὸ τοῦ κ. Ν. Ποριώτη, περιλαμβάνουσι περιλήψεις τῶν γνωστοτέρων Ἰταλικῶν μελοδραμάτων, ὡς καὶ ἔμμετρον μετάφρασιν παραπλεύρως τῶν ἰταλικῶν στίχων τῶν κυριωτέρων ἀσμάτων τῶν περιεχομένων ἐν ἑκάστῳ μελοδράματι.

Ἐκαστὸν μελόδραμα τιμᾶται λεπτῶν 50.

Νόρμα (Norma). Λυρική τραγωδία εἰς δύο πράξεις. Μουσική Β. Βελλί-
νη. Στίχοι Φελίτσε Ρομάνη.

Λουκία τοῦ Λαμμερμούρ (Lucia di Lammermoor). Τραγικὸν δράμα
εἰς δύο μέρη. Μουσική Γαετάνου Δονιζέττη. Στίχοι Σ. Καμμαράνου.

Χορὸς προδωπιδοφόρων (Un Ballo in Maschera). Μελόδραμα εἰς
3 πράξεις. Μουσική Ἰωσήφ Βέρδη.

Ἡ Ὑπνοβάτις (La Sonnambula). Μελόδραμα εἰς 2 πράξεις. Μουσική
Βικεντίου Βελλίνη. Στίχοι Φελίτσε Ρομάνη.

Ὁ Ραψόδος (Il Trovatore). Μελόδραμα εἰς 4 πράξεις. Μουσική Ἰωσήφ
Βέρδη. Στίχοι Σ. Καμμαράνου.

Ἡ Τραβιάτα (La Traviata). Μελόδραμα εἰς 4 πράξεις. Μουσική Ἰω-
σήφ Βέρδη. Στίχοι Φ. Πιάβε.

Ἄϊδα (Aida). Μελόδραμα εἰς 4 πράξεις. Μουσική Ἰωσήφ Βέρδη. Στί-
χοι Ἀντωνίου Γκισλαντσόνη.
